

Sylvie Germain

Amber Gece

Türkçesi: Mükerrerrem Akdeniz

Roman

İÇİNDEKİLER

AĞAÇLARIN GECESİ	17
RÜZGÂRIN GECESİ	73
TAŞLARIN GECESİ.....	133
AĞIZLARIN GECESİ	207
MELEĞİN GECESİ	269
ÖBÜR GECE	317

– Hayır, kapanmıyordu kitap. Bitemezdi çünkü, susamazdı. Oysa savaş, hep geri dönen savaş insanları susturmuş, sesini soluğunu kesmişti onların. Milyonlarca ve milyonlarca insanın adını, vücudunu ve sesini bir kül yığına çevirmiş olan savaş. O caniler döneminde yaşamış olan onca insanın ruhunu hiçliğe gömen savaş.

Gördüğü akıl almaz bir düş yüzünden yatağında kan ter içinde kalmış biri gibi, kanın ve küllerin arasında sağa sola dönüp duruyordu kitap.

Çöle dönmüş ve alabildiğine çökmüş bir göğün ağırlığı altında ezilmiş dünyada, hışımla yere vurulmuş ve nerede durduğunu bilemeyen bir yaralı gibi, doğrulup kalkıyordu kitap.

Unutulup gitmiş, anılmaz olmuş adların kitabı; çığıklara dönüşmüş adların kitabı. Soluk soluğa.

– Unutuluştan, suskunluktan sıyrılan adların kitabı. Bölük pörçük savrulan, yaprak yaprak, adım adım, sözcük sözcük, yeniden gezip dolaşmaya başlayan, gecelerin kitabı. Yere ters, göğe ters.

Kitap kapanmıyordu, böğürleri paramparça bir bellekle kolanlanmış omuzları öbür insanların yükünü taşımak için yaratılmış insanın adımlarıyla, sayfa sayfa, yeniden yola koyuluyordu. Yüreği asla pes etmez insanın adımlarıyla bir kez daha yola çıkıyordu. Ve geceye karşı gidiyordu.

AĞAÇLARIN GECESİ

1.

Müthiştii çünkü annenin çığlığı, oğlunun ölüsünü getirdiklerinde. İlk göz ağrısı oğlunun. Gençliğinin meyvesi, yağmurlu bir günde, teninin muhteşem çıplaklığında gebe kaldığı çocuk. Köyleri düşman işgali altında ve babası çok, çok uzaklarda tutsak iken, bekleyişin müjdelerini vermiş olan çocuk. Uzaklıkta uzayan o bekleyişte, ana-oğul tek başlarına kaldıklarında, etiyle kanıyla beslediği, koynunda uyuttuğu, yanbaşında oynayan, büyüyen çocuğu. Savaş ikliminin göbeğinde, annesine neşe ve umut yaratan minik can yoldaşı. İlk göz ağrısı, gözünün bebeği, aşkıandan doğma aşkı. Küçük-Davulcu.

Doğrusu, müthiştii o çığlık, vücudunun var gücüyle attığı, sanki yerin dibinden gelen ve göğün bittiği yere dek yükselen çığlık. Zamanın öbür ucundan gelen bir çığlıktı bu. Delirmiş, hayvana dönmüş, nesneleşmiş, en basit ögeye dönüşmüş kadının çığlığı.

Baba geldi. Kapı aralığında dikilen, başları öne düşmüş üç avcının kollarına enlemesine, upuzun devrilmiş oğlunun kaskatı, sırlıklam cesedini gördü. Avcı giysileriyle, çamura bulanmış çizmeleriyle, kolları kana bulanmış üç adam. Dağarcıkları bomboştu, dışarıda yağmurun altında, otların içine fırlatılmış tüfeklerin dibinde yatan köpekleri sızlaşıp duruyordu. Çocuğun cesedini öyle sıkıntılı ve iğreti tutuyorlardı ki, düştü düşecek gibiydi.

O sırada karısının, kıvrınmakta olan ve çığlık atarken iki yana yalpalayan vücudunu gördü. Çocuğu bırakıp doğruca ona gitti adam, onu kollarına aldı. Göğsüne sımsıkı bastırdı karısını, onu oğullarının ölümünden uzaklaştırmak istercesine, diri erkek vücudu-

duyla sardı. Ne var ki, kadın kollarından kurtulup dosdoğru çocuğa koştı. Onun minik vücudunu öylesine umulmadık biçimde ve vahşice kavradı ki üç avcı karşı koymaya fırsat bulamadı. Ve kucağında oğluyla, yağmurun altında, dümdüz koşturdu gitti.

Adamlar daha eşiği bile geçmeden gözden kaybolmuştu kadın. Onlar da yağmurun altına fırlayıp peşinden koştular ve onu, avluda, yolda, kırlarda aradılar, ama bulamadılar. İzi tozu yoktu kadının. Eylül göğünden boşanan kurşuni sellerin içinde eriyip gitmişti sanki. O zaman, Onun Delisi Baptiste, yolun ortasında, taşların üstüne dizüstü yığılıp kaldı ve ağladı.

İkinci oğul Charles-Victor ise, kendisine birdenbire bir yüzyıl kadar ağır gelen beşinci yaşıyla, eşikte kalakaldı. Yapayalnız, terk edilmiş. İhanete uğramış.

Evet, bir anda herkesin ihanetine uğramıştı. Ölen ağabey, deliren anne ve gözyaşı döken baba. Kendisine dönüp bakan kimse yoktu demek! İsyân etti ve dışlanmış çocuk kalbinin en derin yerinden, herkese haykırdı: "Nefret ediyorum sizden!"

Erkekler, yanlarında köpekleriyle birlikte tam üç gün aradılar Pauline'le çocuğunu. Altın-Gece-Kurtağız, ölümün bile kendisini kabul etmediği kişi, kılavuzluk ediyordu iz sürme işlerinde. Her zamankinden daha boylu poslu, daha güçlü kuvvetli görünüyordu ve alev saçan gözleriyle, seviştiği zamanlarda olduğu gibi sürekli görünen sivri dişleriyle ve darmadağın saçlarıyla, hiçbir zaman bu denli kurt adama benzediği olmamıştı.

Anneyle çocuğu, üçüncü günün akşamı, Açık-Hava-Aşk Korusu'nun tam ortasında buldular. Pauline, gövdesinin dibine büzüldüğü dev bir çamın alçak dalları altında, mavimsi yeşil alacakaranlığa gömülmüş haliyle, bir kadından çok dişi bir kurda ya da tilkiye benziyordu. Oğlunun, morumsu mavi, yapış yapış cesedini karnına bastırılmış, oturuyordu. Çocuğun pis gazla şişmiş koca karınlı, kokuşmaya başlamış cesedinden yayılan kokular, eğreltiotlarının, mantarların ve yosunların arasında bitmiş ağaççileklerinin ve çürük atkestanesi kabuklarının kokusuna garip biçimde karışıyordu. Sık dalların yeşil gölgesinde, Pauline'in kıpırtısız gözleri, çakmaktaşı kırıkları gibi parlıyordu.